

CAROLIJN DE BRESSER

Iedereen kan Gods stem verstaan

ONTDEKKEN HOE GOD
SPREEKT IN JE LEVEN

De bijbelteksten in dit boek zijn overgenomen uit de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV 21), tenzij anders staat aangegeven.

Iedereen kan Gods stem verstaan

Copyright © Uitgeverij Gideon & Carolijn de Bresser

Auteur: Carolijn de Bresser

Redactie: Uitgeverij Gideon

Omslagontwerp en typografie: Jonathan Reining, Jore ontwerp

Druk: Wilco, Amersfoort

Jaar van uitgave: mei 2024

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-056-2

NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook, behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord 7

Inleiding 11

1. Gods roeping 15
2. Heilige onrust van de Heilige Geest 23
3. Een persoonlijke relatie met God 27
4. Gods stem herkennen 37
5. Finetunen op Gods stem 49
6. Tijd met God 65
7. Hoe God ons ziet 73
8. De persoonlijke Heilige Geest 79
9. Aardse of hemelse keuzes 87
10. Fear of the Lord 93
11. Grote dromen dromen 101
12. Twijfel aan Gods stem 109
13. Wie zoekt, zal vinden 113

Over de auteur 117

Voorwoord

‘Iedereen kan Gods stem verstaan.’

Deze woorden zetten mijn (christelijke) leven op z’n kop. Iedereen... dat betekent... *ook ik*. De gesproken zin zorgde ervoor dat ik mijn zoektocht naar God begon en ook dat ik God heb leren kennen. Maar bovenal heeft deze zin ervoor gezorgd dat ik Gods stem heb leren verstaan.

In 2019 riep God me voor een tussenjaar naar Australië. Ik leidde op dat moment een leven dat niet passend was voor iemand die zegt christen te zijn. In mijn hart verlangde ik naar meer van God. Maar eerlijk gezegd had ik, na een zoektocht van 23 jaar zonder succes, de moed opgegeven.

Mijn onderzoeksstage aan de universiteit in Jackson (Verenigde Staten) ging niet door vanwege een slechte band met mijn begeleidster, waarna ik ook nog werd uitgeloot voor mijn coschappen bij geneeskunde. In een klap had ik een vrij jaar. Na vijf jaar studeren had ik niets; niets om handen, geen doel, en geen idee wat ik ging doen. Ik besloot een tussenjaar te nemen en God nog een laatste kans te geven. Ik ging naar een DTS in Australië, een half jaar lang.

Dat halve jaar heeft mijn leven veranderd. Voor het eerst durfde ik mezelf echt christen te noemen. Niet alleen omdat ik nu durfde uit te komen voor mijn geloof, maar ook omdat ik het idee had dat mijn gedrag nu overeenkwam met wat ik geloofde.

In Australië heb ik God beter leren kennen door Zijn Woord, de Bijbel, en door onderwijs. Ik heb voor het eerst Zijn stem mogen horen en ik heb Hem zien doorbreken in de levens van de mensen om mij heen en wonderen zien doen. Bovenal heb ik Hem zien doorbreken in mijn eigen leven. De muren die ik had opgebouwd, heeft Hij doorbroken, de donkere plekken in mijn hart verlicht, en mijn slechte gewoontes heeft Hij van me afgenomen.

Teruggekomen van mijn reis, zat ik thuis op de bank met mijn familie. Tijdens het achttuurnieuws hoorde ik de zachte stem van God in mijn hart: 'Ik wil dat je een boek schrijft over het verstaan van Mijn stem.'

Ik heb veel talenten en het schrijven van brieven is er één van, maar een boek? Wie zou dat boek nou willen lezen? Wat zouden mijn studiegenoten en mijn vrienden ervan vinden?

De afgelopen vier jaar, de jaren van het schrijven, zijn een worsteling geweest. Vaak voelde ik me niet waardig genoeg om mijn ervaringen op te schrijven. Wat wist ik nou, helemaal op mijn jonge leeftijd? Ik voelde me hypocriet. Moest iemand met zo'n verleden als ik deze boodschap vertellen? Maar de hele tijd voelde ik de Heilige Geest aan mijn hart kloppen en me bemoedigen om verder te schrijven. Elke keer weer vond ik een excuus: 'Maar Vader, ik heb al een tijd geen stille tijd gehouden, dan kan ik toch niet gaan schrijven?' 'Vader, ik ben net in oude zonden vervallen, dan hoor ik toch niet te schrijven?' 'Maar Vader, ik moet er echt voor gaan zitten en ik heb helemaal geen tijd om dit te doen.'

Het waren smoesjes. God heeft mij een verhaal gegeven dat ik moet vertellen en een boodschap die ik mag delen. En dat is wat ik moet doen, daar moet ik naar luisteren.

Ik bid voor jullie, voor iedereen die dit leest. Dat mijn verhaal een bemoediging mag zijn, dat écht iedereen de stem van God kan verstaan. Wij zijn allemaal gemaakt om Zijn stem te verstaan, en ernaar te luisteren.

Vraag en er zal je gegeven worden, zoek en je zult vinden, klop en er zal voor je worden opengedaan (Matteüs 7:7).

Ik riep: 'Nee, HEER, mijn God! Ik kan het woord niet voeren, ik ben te jong.' Maar de HEER antwoordde: 'Zeg niet: "Ik ben te jong." Richt je tot iedereen naar wie Ik je zend en zeg alles wat Ik je opdraag. Wees voor niemand bang, want Ik zal je terzijde staan en je redden – spreekt de HEER' (Jeremia 1:6-8).

God heeft je veel meer te bieden dan je denkt, en Hij is veel concreter bij je leven betrokken dan jij misschien voor mogelijk hebt gehouden. Geniet ervan!

Carolijn de Bresser

Inleiding

Gods stem verstaan... is dat iets voor mij? Is dat niet iets voor die bevlogen spreker? Voor die vrouw die echt heel goed kan bidden?

Voor mij? Absoluut niet. Als ik mijn ogen sluit in mijn gebedstijd en besluit om zelf vijf minuten naar God te luisteren, dan exploderen mijn gedachten. Dingen die ik nog moet doen tolleren door mijn hoofd en mensen die ik nog moet bellen springen één voor één op in mijn denken. Via mijn telefoon blijven berichten binnenvallen die ik eigenlijk meteen moet beantwoorden. Frustratie steekt al snel de kop op. 'Vader, ik doe hier zo mijn best en op het moment dat ik echt wil luisteren, bent U er niet. Spreekt U niet?'

Waar bent U, God?

Dit zou je kunnen zien als een korte samenvatting van hoe de eerste 23 jaren van mijn leven eruit hebben gezien. Elke zondag in de kerk probeerde ik God te vinden, en ook door de week thuis tijdens mijn eigen gebedstijd voor ik ging slapen. Ik bad, maar hoorde niets. Ik las de Bijbel, maar begreep het niet. Het was zo leeg, er moest toch meer zijn? Hoe houden de ouderen in de kerk het vol om heel hun leven te geloven in iets wat ze niet zien en niet horen? Hoe weet je dan dat dat het juiste is?

Ik had altijd geleerd dat God met je meewandelt door het leven, dat Hij een relatie met ons wil, maar ik ervoer daar

helemaal niets van. Ik kan me geen preek herinneren die concrete handvatten gaf hoe ik dit moest doen. Door de radio-stilte die ik van God ervaarde, gaf ik langzaam mijn geloof op. Het had toch geen zin. Waarom zou ik luisteren naar een God die blijkbaar het beste met mij voorheeft, maar nooit iets van Zich laat horen? Hoe kan ik een 'relatie' aangaan met Iemand die niet terugpraat? Waarom moest ik me houden aan al die regeltjes in de Bijbel, regels die een paar duizend jaar oud zijn, en regels van Iemand met wie ik toch geen relatie heb? Iemand die ik toch niet kan verstaan en die ik toch niet ken?

Op zoek naar antwoorden in de kerk

Met deze vragen heb ik een hele tijd geworsteld. En het fijne aan God is: je mag die vragen stellen. *Je mag kritisch zijn en zoeken naar antwoorden.* Het was voor mij moeilijk om op zoek te gaan naar antwoorden. Ik wist niet waar ik de zoektocht moest beginnen en ik wist ook niet wie mij kon helpen. De mensen die geloofden en waar ik tegenop keek, stonden relatief ver van mijn leven, of kende ik alleen van de televisie, waardoor contact helemaal niet mogelijk was. Mijn zoektocht begon daarom in mijn eigen kerk.

In de kerk waarin ik opgroeide, leerde ik helaas weinig over het hebben van een persoonlijke relatie met God. In de preken stond een relatie met God centraal, het leven met Hem delen en samen op weg gaan. Maar na elke preek bleef ik met de vraag zitten: Hoe doe ik dat dan? Ook in mijn kerk kende ik niemand die echt met God praatte. We hadden het er wel over, maar niemand kon het concreet maken. Mensen spraken over de diepe relatie die ze hadden met God, maar als ik doorvroeg kreeg ik nooit een concreet antwoord over wat dit dan inhield. Wat wél duidelijk was dat als we met God wilden zijn, we

naar de kerk moesten komen. Daar was God, daar konden we God ontmoeten. Dus, elke zondag, en op goede dagen soms ook door de week, zat ik daar. En dan voelde ik... niets. Elke week hoorde ik dat ik God beter kon leren kennen door mijn Bijbel te lezen, te leven zoals de Bijbel het zei en door God bij mijn dagelijks leven te betrekken. Maar hoe kon ik God bij mijn dagelijkse leven betrekken en Zijn woorden uitleven als God alleen in de kerk te vinden was? En als ik Hem in de kerk dan alsnog niet ervoer?

De status quo doorbreken

Dit is zeker niet als negatieve kritiek op mijn kerk bedoeld. Ik wil eerlijk zijn over mijn gevoelens en ervaringen, omdat ik het idee heb dat veel meer mensen, niet alleen tieners en jongeren, hiermee worstelen. In onze huidige tijd is er een grote honger naar diepgang, een sterk gevoel dat er meer is en dat ons leven echt betekenis heeft. Mensen zijn zoekende, en in onze westerse wereld zoeken ze het dan met name in oude oosterse culturen, om met meditatie en oefeningen innerlijke rust en vrede te vinden. Maar alleen Jezus kan ons deze echte innerlijke vervulling en vrede geven.

Maar wie het water drinkt dat Ik hem geef, zal nooit meer dorst krijgen. Het water dat Ik geef, zal in hem een bron worden waaruit water opwelt dat eeuwig leven geeft (Johannes 4:14).

Ik wil de status quo doorbreken. De status quo van de zondagse kerkganger die elke zondag in de kerk zit, consumeert en dan weer naar huis gaat. De status quo dat God

slechts spreekt tegen een beperkt aantal mensen, profeten. De status quo dat het, omdat je al wat ouder bent, niet meer gaat lukken om een relatie te hebben met God.

Ik wil duidelijk maken hoe je een relatie met God hebt, en daarvoor handvatten geven. Wat voor mij werkt zal zeker niet voor iedereen werken, maar met mijn verhaal wil ik laten zien dat als God genade voor en geduld met mij heeft, Hij het zeker ook voor jou heeft!

Ik daag je uit om na te denken over de onderwerpen die in dit boek worden aangekaart en ook eerlijk naar jezelf te kijken. Ben jij de afgelopen tijd echt op zoek geweest naar het verstaan van Gods stem? Maar bovenal, als je Zijn stem hoort, ben je dan bereid om Hem te volgen, wat Hij ook vraagt en waar Zijn stem je ook heen leidt? *Durf jij uit je comfortzone te stappen?*

Denk kritisch na over deze vragen. Neem de tijd om een fijne plek te zoeken, om echt te gaan luisteren naar Zijn stem. Geloof dan dat Hij tegen je spreekt. Geloof dat Hij het je al heeft gegeven, nog voordat jij Hem erom gevraagd hebt!

Vraag en er zal je gegeven worden, zoek en je zult vinden, klop en er zal voor je worden opengedaan. Want ieder die vraagt ontvangt, en wie zoekt vindt, en voor wie klopt zal worden opengedaan. Is er iemand onder jullie die zijn kind, als het om brood vraagt, een steen zou geven? Of een slang, als het om een vis vraagt? Als jullie dus, slecht als jullie zijn, je kinderen al goede gaven kunnen schenken, hoeveel te meer zal jullie Vader in de hemel dan niet het goede geven aan wie Hem daarom vragen (Matteüs 7:7-11).

1. Gods roeping

Voordat we de komende hoofdstukken de diepte induiken, wil ik je meenemen naar mijn weg met God, mijn getuigenis. Het is nooit makkelijk om dit verhaal te vertellen. Als ik het verhaal vertel, dan word ik altijd weer geconfronteerd met hoe ik was, hoe mijn leven was, wat ik allemaal heb gedaan. Het vertellen van mijn verhaal creëert openheid. Er is niets wat nog in het duister is. Er is niets, wat satan nog tegen mij kan gebruiken. Het vertellen van mijn verhaal is niet om mezelf een schouderklopje te geven en te laten zien hoe ver ik het geschopt heb. Het is om te laten zien dat God ingrijpt op het juiste moment. Het is om te laten zien dat wat je ook gedaan hebt, er altijd een weg terug is.

*If you look into the distance, there's a house upon the hill
Guiding like a lighthouse
It's a place where you'll be safe to feel our grace
And if you've lost your way, if you've lost your way
I will leave the light on*

*And I know you're down and out now, but I need you
to be brave
Hiding from the truth ain't gonna make this all okay
I see your pain
If you don't feel our grace and you've lost your way
Well, I will leave the light on*

*I will leave the light on
Cause I will leave the light on*
(Tom Walker - Leave the Light on)

De Bijbel...een onbegrijpelijk boek

De kerk waarin ik ben opgegroeid, was mijn favoriete plek. Ik vond het prachtig hoe het licht door de glas-in-loodramen viel en je de stofjes zag ronddwarrelen. De muffe geur van een oud gebouw, gecombineerd met wierook.

De mensen om me heen zagen me opgroeien. Opgroeien in een vaste kerkgemeenschap heeft veel bijgedragen aan mijn vorming. Onderdeel zijn van de gemeenschap en je inzetten voor activiteiten draagt bij aan zingeving. Ik heb God niet gevonden in de kerk, maar dat betekent niet dat de kerk niets voor mij heeft gedaan. Samen-zijn met de kerkgemeenschap hielp me om een doel te hebben in dit leven en een verklaring te hebben voor waarom de dingen gaan zoals ze gaan. Mijn kerkgemeenschap is als een familie voor me. Het zijn mensen met wie ik lief en leed deel. Mensen die voor me bidden en me steunen in de keuzes die ik maak. Mensen voor wie ik bid, in goede en slechte tijden.

Ondanks het feit dat ik God de eerste 23 jaar van mijn leven niet kende, was ik een doorzetter. Ik bleef elke zondag trouw naar de kerk gaan, maar naarmate de jaren vorderden, en ik keer op keer merkte dat ik niet dichterbij God kwam, werd het steeds moeilijker om vol te houden. Ik deed mijn best om elke zondag te gaan. In mijn eigen tijd probeerde ik dagelijks (wat uiteindelijk in de praktijk neerkwam op wekelijks) mijn Bijbel open te slaan en deze te lezen. Ik begreep niks van wat er stond. Ik las veel boeken met een dagelijks stukje uit de Bijbel met daarbij uitleg, maar ook daarin las ik vaak vooral